

Tangoul

Necorupb

Răscolind tăcerea, lungile ecouri,
pe la miezul nopții, se întorc din nou,
să-mi aducă-n taină magice tablouri
redescoperite într-un vechi tangou.
Era o tavernă cu ferestre scunde,
noi dansam tangoul fără spectatori,
muzica viorii ne purta oriunde
sufletele noastre se-mbătau cu flori.

Flori de iasomie din grădini uitate
pe un țărm de mare fără început
care mai păstrează ludice păcate
din iubiri rămase pe un colț de lut.
Flori de mirt aduse de pe mal de râuri,
la apus de soare, să le pun în pat,
sau la cingătoare, să ne facem brâuri
care să ne scape de un vechi păcat.

Am comis păcatul seara pe răcoare,
la-nceput de vară, pe un pat cu flori,
visurile noastre, smulse din izvoare,
ne duceau aiurea, dincolo de nori.
Ne curgea prin sânge râu cu apă vie,
setea de iubire ne-arunca-n delir,
trupurile goale, adâncite-n vrie,
din străfundul nopții sorbeau elixir.

Astăzi doar ecouri se întorc, fragile,
să redeseneze încă un tablou,
cu miresme aduse-n cântec de sibile
din intimitatea unui vechi tangou.
Lunga neuitare retrezește-ndată
doruri revenite-n margine de vis
unde tu, iubito, din trecut plecată,
îmi aduci în suflet magic paradis.